

19. За одескитѣ българи вижъ по-подробно въ посоченитѣ студии на проф. Ив. Д. Шишмановъ. Отъ тѣхъ се вижда, че Чинтуловъ се е запозналъ съ проф. Григоровичъ въ Одеса прѣвъ 1844.

20. Това сочатъ и нѣкои отъ свѣденіята, които даватъ независимо единъ отъ другъ Грековъ и Утро. И на двѣтъ мѣста се говори за срѣци на Чинтуловъ и Априловъ и за „поетически“ разговори между тѣхъ. А знае се, че Априловъ е въ Одеса до прѣди 1847. Значи прѣди тая година Чинтуловъ е писалъ вече стихове. Къмъ 1845 — 47 и на отца Натанаила той е извѣстенъ като поетъ. Натанаилъ споменува оттогава „Стани, стани, юнакъ балкански“. Сжщо тѣй сигурно свидѣтелство за писани въ Одеса стихотворения отъ Чинтуловъ къмъ 45 — 46 намираме въ едно отъ писмата на Н. Геровъ отъ 1846, въ което той казва: „Като да тръгнемъ да обидемъ Трапезицъ азъ зехъ при себе си Добревы-ти стихове“ (навѣрно „Въз-споменание“ — Арх. Н. Г. кн. II, с. 940).

21. Г-нъ Д. Минковъ, ученикъ на Чинтуловъ, си спомня, че между книгитѣ на учителя му въ Сливенъ имало главно догматикобогословски съчинения. Приятелитѣ на Чинтуловъ често сж попове, духовници, между които той минавалъ за отличенъ богословъ и познавачъ на Св. Писание. — Господину Минкову сжщо изказвамъ моята благодарность за свѣденіята, които бѣше любезенъ да ми даде върху живота и дѣйността на Чинтуловъ.

Ето споменатото домашно упражнение, печатано прѣвъ пжтъ у Грековъ, Ил. Св. кн. III, с. 4—6, заето отъ една Чинтулова тетрадка. Прѣпечатвамъ упражнението по прѣвода на Грековъ съ правописни и незначителни синтактични поправки.

Справедливо ли е мнѣнието за прѣселването на душата?

Чудно се показва, какъ образовани и добродѣтелни хора, като напримѣръ Платонъ, Питагоръ и др. подобни тѣмъ философи отъ езическия миръ сж могли да допуснатъ нелѣпата мисль, че човѣшката душа, слѣдъ като се раздѣли съ тѣлото, прѣминава въ тѣлата на безсловеснитѣ животни. Но тая заблуда никакъ не трѣбва да ни очудва, ако обърнемъ внимание на слабостъта и развалата на човѣшкия разумъ, който самъ по-